

Arrest

nr. 58 586 van 25 maart 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 20 januari 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 december 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 28 februari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. FALLAH, die loco advocaat F. JACOBS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing inzake verzoeker luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger te zijn, van Ingoesjetische origine, afkomstig uit Malgobek, Republiek Ingoesjetië, Russische Federatie. Op 28 september 2009 werd uw echtgenote meegenomen door onbekende personen en gedwongen om hulp te verlenen aan personen met schotwonden. U was op het moment, dat uw echtgenote thuis werd meegenomen, afwezig. Uw echtgenote werd, nadat zij die personen had verzorgd, bedreigd. Indien zij aangifte hiervan zou doen bij de autoriteiten, zouden zij haar gezin vermoorden. De volgende dag, 29 september 2009, vergezelde u uw echtgenote toch naar de politieafdeling van Malgobek, waar zij bij ene Z.S. (...) aangifte deed van de verzorging van deze personen met schotwonden. Op 30 september 2009 werd u door twee gemaskerde militairen in een zwart uniform meegenomen te Malgobek. U werd geslagen en zij eisten dat uw echtgenote haar verklaringen introk of zij zouden uw gezin vermoorden. Diezelfde dag ging u naar het

ziekenhuis te Malgobek voor verzorging. De politie werd opgeroepen en u legde verklaringen af, hoe u aan uw verwondingen was gekomen. Z.S. (...) was hierbij aanwezig en nadat u het ziekenhuis was ontslagen, bracht hij u en uw gezin naar N.A. (...) , Ingoesjetië, waar de ouders van uw echtgenote wonen. Zaitov gaf u en uw echtgenote de raad om binnen te blijven, totdat hij zou zeggen dat het terug veilig was om naar buiten te komen. Toen hij u een oproepingsbrief bracht op 20 oktober 2009, vertelde hij dat alles in orde was en dat u kon terugkeren naar uw appartement, hetgeen u ook deed. U bood zich op 22 oktober 2009 aan bij de agent van wacht voor uw gesprek met de onderzoeksrechter. De agent aan de infobalie wist u te zeggen dat de onderzoeksrechter niet beschikbaar was, aangezien er een aanslag was gepleegd te Malgobek, waarbij Z.S. (...) om het leven was gekomen en zijn chef, I.K. (...) , en diens echtgenote levensgevaarlijk gewond waren geraakt. In de avond van 22 oktober 2009 vond er een explosie plaats bij u thuis. De deur van uw appartement werd opgeblazen en het hondje van uw zoon werd daarbij gedood. U en uw gezin bevonden zich toen in de slaapkamer. De politie kwam langs om vaststellingen te doen en u vertrok samen met uw gezin opnieuw naar Nizhny Atchaluky, waar u tot aan uw vertrek naar België verbleef. De neef van uw echtgenote, Koeresj, regelde het vertrek van u en uw gezin uit Ingoesjetië naar België. Op 16 november 2009 vertrokken u en uw gezin uit N.A. (...) met de wagen naar Moskou, waar u op 18 november 2009 aankwam. Op 18 november 2009 reisden u en uw gezin van Moskou naar Minsk, waar u op 19 november 2009 aankwam. Vanuit Minsk reisde u verder richting Polen en via Polen kwam u op 22 november 2009 's nachts aan in Brussel. Op 23 november 2009 vroeg u asiel aan in België.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u uw eigen militair boekje, het militair boekje van uw echtgenote, uw huwelijksakte in een Russische en Ingoesjetische versie, de geboorteakte van uw zoon in een Russische en Ingoesjetische versie, een medisch attest dd. 30/09/2009, een convocatie dd. 22/10/2009 een bewijs van legalisatie van de kopie van uw militair boekje, een kopie van uw werknemersbadge, uw diploma hoger onderwijs, uw bewijs van het studiecetrum van de MVD, 4 certificaten van studieresultaten van uw echtgenote, het diploma hoger onderwijs van uw echtgenote behaald aan de universiteit van Sint-Petersburg en uw diploma hoger onderwijs behaald aan een bouwcollege neer.

B. Motivering

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er zich in Ingoesjetië gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk. De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, foltering en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetië gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek. In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, § 2 b) van de Vreemdelingenwet.

Er dient te worden vastgesteld dat er een aantal manifeste tegenstrijdigheden werd vastgesteld tussen uw versie van de feiten en de versie zoals die door uw echtgenote naar voor werd gebracht.

Vooreerst hanteren jullie beiden een andere chronologie van de feiten die zich volgens jullie verklaringen hebben voorgedaan. Zo verklaarden zowel u als uw echtgenote dat u op 30 september 2009 werd meegenomen en dat u werd geslagen, waarna u zich tot het ziekenhuis wendde voor verzorging. Over de feiten die zich nadien afspeelden lopen jullie beider verklaringen echter uiteen. Zo verklaarde u dat u en uw gezin op aanraden van politiemedewerker Zaitov rechtstreeks van het ziekenhuis naar het dorp Nizhny Atchaluky gingen, waar jullie verbleven tot Zaitov op 20 oktober 2009 een convocatie kwam brengen. U verklaarde dat u na het verlaten van het ziekenhuis niet meer thuis bent geweest (zie CGVS Esmurziyev, dd. 15/06/2010, p. 12 en 14, CGVS Esmurziyev dd. 03/11/2010; p. 3 en 4). Uw echtgenote verklaarde echter dat jullie, nadat u zich voor verzorging tot het ziekenhuis gewend had, nog drie of vier dagen thuis hebben verbleven. Dan deed er zich in jullie woning een explosie voor en pas daarna vertrokken jullie naar Nizhny Atchaluky (zie CGVS Kostoyeva dd. 03/11/2010, p. 12 en 13).

Daarnaast haalden jullie beiden een explosie aan waarbij de deur van jullie appartement werd opgeblazen. U situeerde die explosie in de nacht van 22 op 23 oktober 2009, nadat u en uw gezin

uit Nizhny Atchaluky terug naar huis waren gekeerd en nadat u zich met uw convocatie bij het openbaar ministerie had aangeboden waar u dan vernomen had dat Zaitov was omgekomen (zie CGVS Esmurziyev dd. 15/06/2010, p. 17 en 19 en CGVS Esmurziyev dd. 03/11/2010, p. 4). Uw echtgenote verklaarde daarentegen dat deze explosie zich drie à vier dagen na het incident op 30 september 2009 waarbij u afgeranseld werd, voordeed. Zij situeerde ze vóór het ontvangen van de oproeping van de politie en het vernemen van de dood van Zaitov (zie CGVS Kostoyeva dd. 03/11/2010, p. 12 en 13).

Bovendien legden jullie tegenstrijdige verklaringen af betreffende de kamer waarin jullie zich bevonden op het ogenblik van de ontploffing. U verklaarde dat uw ganse gezin zich in de slaapkamer bevond en voegde eraan toe dat het feit dat jullie allen reeds sliepen de reden was dat jullie ongedeerd bleven (zie CGVS Esmurziyev dd. 03/11/2010, p. 4). Uw echtgenote verklaarde echter dat u zich samen met haar in de keuken bevond op het ogenblik van de ontploffing (zie CGVS Kostoyeva dd. 03/11/2010, p. 15).

Tot slot bestaan er discrepanties tussen jullie beider verklaringen over het tijdstip en de manier waarop jullie de aanslag op Zaitov en zijn chef Korigov vernamen. Zaitov kwam bij deze aanslag om en Korigov en zijn echtgenote raakten zwaargewond en werden in het ziekenhuis opgenomen. U verklaarde dat u over de dood van Zaitov vernam toen u zich op 22 oktober 2009 bij het openbaar ministerie aanbood in verband met uw oproeping aldaar. U verklaarde dat u bij de infobalie vroeg om een rechercheur te spreken en dat u geantwoord werd dat de rechercheur was opgeroepen naar aanleiding van een aanslag op een wagen waarin Zaitov en zijn chef Korigov zaten. U verklaarde verder dat u uw echtgenote hiervan op de hoogte bracht, zij wist dit nog niet (zie CGVS Esmurziyev dd. 15/06/2010, p. 7, 8 en 17 en CGVS Esmurziyev dd. 03/11/2010, p. 4). Uw echtgenote stelde echter dat zij de eerste was die de dood van Zaitov vernam. Dat gebeurde op 21 oktober 2009 toen zij contact had met een collega van het ziekenhuis waar ze werkte. Die collega vertelde dat Korigov en zijn echtgenote opgenomen waren op de reanimatieafdeling van het ziekenhuis en dat Zaitov de aanslag niet had overleefd (zie CGVS Kostoyeva dd. 03/11/2010, p. 13).

Uw echtgenote werd geconfronteerd met de tegenstrijdigheden betreffende het tijdstip van de explosie en de kamer waar jullie zich bevonden, maar slaagde er niet in een verklaring te geven. Zij beperkte zich ertoe te verklaren dat zij de datum niet onthouden heeft, maar dat alles in oktober gebeurde (zie CGVS Kostoyeva dd. 03/11/2010, p. 15). Hierdoor blijven de tegenstrijdigheden bestaan. Er werd immers geen vaststelling gedaan betreffende het ontbreken van een datum, maar wel betreffende het geven van een andere volgorde van de gebeurtenissen. Redelijkerwijs mag van jullie verwacht worden dat jullie coherente verklaringen afleggen over de volgorde waarin de gebeurtenissen zich voordeden.

U werd geconfronteerd met de verklaringen van uw echtgenote als zouden jullie na uw ontslag uit het ziekenhuis nog drie à vier dagen thuis hebben verbleven alvorens naar Nizhny Atchaluky te gaan, als zou de explosie zich ook enkele dagen na uw ontslag uit het ziekenhuis hebben plaatsgevonden, als zouden jullie op het moment van de ontploffing samen in de keuken zijn geweest en als zou zij degene zijn die over de aanslag op Korigov en Zaitov vernam. Uw repliek was dat alles was zoals u het vertelde (zie CGVS Esmurziyev dd. 03/11/2010, p. 5), waardoor de tegenstrijdigheden niet opgeheven worden.

Bovenstaande vaststellingen zijn zwaarwichtig te noemen, gezien ze de kern van uw asielrelaas uitmaken. Aldus wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetie, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2 b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetie niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zeker appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetie actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van

een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2c) van de Vreemdelingenwet.

Gezien bovenstaande vaststellingen dient te worden gesteld dat u er niet in slaagt aannemelijk te maken dat er wat u betreft sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat betreft de door u voorgelegde documenten, deze zijn niet van die aard dat ze afbreuk kunnen doen aan bovenstaande vaststellingen. Uw eigen militair boekje, het militair boekje van uw vrouw, uw huwelijksakte in een Russische en Ingoesjetische versie, de geboorteakte van uw zoon in een Russische en Ingoesjetische versie, een bewijs van legalisatie van de kopie van uw militair boekje, een kopie van uw werknemersbadge, uw diploma hoger onderwijs, uw bewijs van het studiecentrum van de MVD, 4 certificaten van studieresultaten van uw vrouw, het diploma hoger onderwijs van uw vrouw behaald aan de universiteit van Sint-Petersburg en uw diploma hoger onderwijs behaald aan een bouwcollege bevatten gegevens die betrekking hebben op uw identiteit, gezinssamenstelling en scholingsgraad. Zij zijn dus niet in staat om bovenstaande vaststellingen te weerleggen. Uw medisch attest vermeldt dat u op 30/09/2009 met verwondingen aan in het ziekenhuis te Malgobek werd opgenomen met een gesloten secheldetrauma en hematomes aan gezicht en lichaam en zwellingen aan uw gewrichten. Het attest vermeldt echter niet de omstandigheden waarin u uw verwondingen heeft opgelopen. Uw convocatie maakt melding van het feit dat u op 22 oktober 2009 voor een ondervraging in de hoedanigheid als getuige werd opgeroepen. Het document vermeldt echter niet de reden waarom u werd opgeroepen als getuige, alsook de naam van de persoon die de oproepingsbrief aan u overhandigd heeft.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing inzake verzoekster luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger te zijn, van Ingoesjetische origine, afkomstig uit Malgobek, Republiek Ingoesjetië, Russische Federatie. Op 28 september 2009 's avonds werd u gedwongen hulp te bieden aan twee personen met schotwonden in het dorp Inarky, Ingoesjetië. Toen u terug naar huis werd gebracht, werd u gewaarschuwd om niets hierover aan de autoriteiten of uw echtgenoot te melden. Zij dreigden ermee, indien u dit toch zou doen, dat men uw gezin zou vermoorden en dat zij uw schoonvader, die een oud-volksvertegenwoordiger is, ook zouden te pakken krijgen. 's Nachts bracht u uw echtgenoot toch op de hoogte van hetgeen gebeurd was. Hij raadde u aan om toch aangifte van deze verzorging te doen bij de politie. Indien u dit niet zou doen en dit zou door de autoriteiten ontdekt worden, liep u het risico dat u beschuldigd kon worden van steun te verlenen aan de rebellen. De volgende dag ging u samen met uw echtgenoot naar de ROVD van Malgobek, waar u werd ontvangen door Shamshuddin Zaitov. Hij stuurde u door naar Isa Korigov, het hoofd van de recherche. U deed aangifte bij hen van wat er u de vorige nacht was overkomen. De volgende dag, 30 september 2010, ging uw echtgenoot zijn wagen voltanken. Hij kreeg problemen op het tankstation. Uw echtgenoot werd geslagen en hij moest ervoor zorgen dat u uw aangifte bij de politie zou intrekken, zo niet zouden zij uw gezin vermoorden. Uw echtgenoot werd naar het ziekenhuis te Malgobek gebracht, waar u hem voor het eerst terugzag. Toen uw echtgenoot in het ziekenhuis lag, kwam Shamshuddin Zaitov samen met nog andere mensen van de ROVD langs in het ziekenhuis om hem te ondervragen over hetgeen hem overkomen was. 's Avonds werd uw echtgenoot uit het ziekenhuis ontslagen. U bracht hem naar uw appartement, waar u samen met uw gezin nog drie of vier dagen verbleef. In de nacht van de vierde dag vond er een ontploffing in uw appartement plaats. Uw voordeur werd opgeblazen, waardoor de voordeur van het appartement van de overburen ook beschadigd werd. Diezelfde nacht nog vertrok u samen met uw gezin naar Nizhny Atchaluky, waar uw ouders wonen. Uw broer, die een gerechtsdeurwaarder is, heeft aangifte gedaan van de schade aan uw appartement. In Nizhny Atchaluky kreeg u op 20 of 21 oktober 2009 het bezoek van Shamshudin Zaitov die een oproepingsbrief voor uw echtgenoot overhandigde dat hij zich op 22 oktober 2009 moest aanmelden bij de politie van Malgobek. Uw echtgenoot ging niet in op deze convocatie. U contacteerde uw vriendin, Ira, die bij het ziekenhuis van Malgobek werkte. Zij wist u te vertellen dat er die ochtend een aanslag had plaats gevonden in Malgobek waarbij Shamshudin Zaitov aan zijn verwondingen was bezweken. Isa Korigov en zijn echtgenote waren met ernstige verwondingen binnengebracht op de reanimatieafdeling van het ziekenhuis te Malgobek. Na het horen van dit nieuws, besloot u samen met

uw gezin te vertrekken uit Ingoesjetië. Uw neef Koeresj hielp u bij het plannen van uw vertrek. Op 16 november 2009 vertrok u en uw gezin samen met Koeresj uit Nizhny Atchaluky met de wagen naar Moskou, waar u op 18 november 2009 's avonds aankwam. Op 19 november 2009 vertrok u 's nachts uit Moskou richting Minsk, Wit-Rusland, waar u diezelfde dag nog aankwam. In Minsk stapte u over in een andere wagen die bestuurd werd door Janek. Samen met Janek reed u via Polen verder naar België, waar u op 22 november 2009 bent aangekomen. Op 23 november 2009 vroeg u asiel aan. In België vernam u dat er begin augustus 2010 bij uw schoonouders een huiszoeking werd uitgevoerd, waarbij naar jullie gevraagd werd.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw echtgenoot Magomed Esmurziyev (O.V. 6.532.313). In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag heb ik een beslissing genomen van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van een aantal manifeste tegenstrijdigheden tussen jullie beider verklaringen. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De beslissing van uw echtgenoot werd als volgt gemotiveerd:

"Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er zich in Ingoesjetië gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk. De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, foltering en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetië gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek. In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, § 2 b) van de Vreemdelingenwet.

Er dient te worden vastgesteld dat er een aantal manifeste tegenstrijdigheden werd vastgesteld tussen uw versie van de feiten en de versie zoals die door uw echtgenote naar voor werd gebracht.

Vooreerst hanteren jullie beiden een andere chronologie van de feiten die zich volgens jullie verklaringen hebben voorgedaan. Zo verklaarden zowel u als uw echtgenote dat u op 30 september 2009 werd meegenomen en dat u werd geslagen, waarna u zich tot het ziekenhuis wendde voor verzorging. Over de feiten die zich nadien afspeelden lopen jullie beider verklaringen echter uiteen. Zo verklaarde u dat u en uw gezin op aanraden van politiemedewerker Zaitov rechtstreeks van het ziekenhuis naar het dorp Nizhny Atchaluky gingen, waar jullie verbleven tot Zaitov op 20 oktober 2009 een convocatie kwam brengen. U verklaarde dat u na het verlaten van het ziekenhuis niet meer thuis bent geweest (zie CGVS Esmurziyev, dd. 15/06/2010, p. 12 en 14, CGVS Esmurziyev dd. 03/11/2010; p. 3 en 4). Uw echtgenote verklaarde echter dat jullie, nadat u zich voor verzorging tot het ziekenhuis gewend had, nog drie of vier dagen thuis hebben verbleven. Dan deed er zich in jullie woning een explosie voor en pas daarna vertrokken jullie naar Nizhny Atchaluky (zie CGVS Kostoyeva dd. 03/11/2010, p. 12 en 13).

Daarnaast haalden jullie beiden een explosie aan waarbij de deur van jullie appartement werd opgeblazen. U situeerde die explosie in de nacht van 22 op 23 oktober 2009, nadat u en uw gezin uit Nizhny Atchaluky terug naar huis waren gekeerd en nadat u zich met uw convocatie bij het openbaar ministerie had aangeboden waar u dan vernomen had dat Zaitov was omgekomen (zie CGVS Esmurziyev dd. 15/06/2010, p. 17 en 19 en CGVS Esmurziyev dd. 03/11/2010, p. 4). Uw echtgenote verklaarde daarentegen dat deze explosie zich drie à vier dagen na het incident op 30 september 2009 waarbij u afgeranseld werd, voordeed. Zij situeerde ze vóór het ontvangen van de oproeping van de politie en het vernemen van de dood van Zaitov (zie CGVS Kostoyeva dd. 03/11/2010, p. 12 en 13).

Bovendien legden jullie tegenstrijdige verklaringen af betreffende de kamer waarin jullie zich bevonden op het ogenblik van de ontploffing. U verklaarde dat uw ganse gezin zich in de slaapkamer bevond en voegde eraan toe dat het feit dat jullie allen reeds sliepen de reden was dat jullie ongedeerd bleven (zie CGVS Esmurziyev dd. 03/11/2010, p. 4). Uw echtgenote verklaarde echter dat u zich samen

met haar in de keuken bevond op het ogenblik van de ontploffing (zie CGVS Kostoyeva dd. 03/11/2010, p. 15).

Tot slot bestaan er discrepanties tussen jullie beider verklaringen over het tijdstip en de manier waarop jullie de aanslag op Zaitov en zijn chef Korigov vernamen. Zaitov kwam bij deze aanslag om en Korigov en zijn echtgenote raakten zwaargewond en werden in het ziekenhuis opgenomen. U verklaarde dat u over de dood van Zaitov vernam toen u zich op 22 oktober 2009 bij het openbaar ministerie aanbood in verband met uw oproeping aldaar. U verklaarde dat u bij de infobalie vroeg om een rechercheur te spreken en dat u geantwoord werd dat de rechercheur was opgeroepen naar aanleiding van een aanslag op een wagen waarin Zaitov en zijn chef Korigov zaten. U verklaarde verder dat u uw echtgenote hiervan op de hoogte bracht, zij wist dit nog niet (zie CGVS Esmurziyev dd. 15/06/2010, p. 7, 8 en 17 en CGVS Esmurziyev dd. 03/11/2010, p. 4). Uw echtgenote stelde echter dat zij de eerste was die de dood van Zaitov vernam. Dat gebeurde op 21 oktober 2009 toen zij contact had met een collega van het ziekenhuis waar ze werkte. Die collega vertelde dat Korigov en zijn echtgenote opgenomen waren op de reanimatieafdeling van het ziekenhuis en dat Zaitov de aanslag niet had overleefd (zie CGVS Kostoyeva dd. 03/11/2010, p. 13).

Uw echtgenote werd geconfronteerd met de tegenstrijdigheden betreffende het tijdstip van de explosie en de kamer waar jullie zich bevonden, maar slaagde er niet in een verklaring te geven. Zij beperkte zich ertoe te verklaren dat zij de datum niet onthouden heeft, maar dat alles in oktober gebeurde (zie CGVS Kostoyeva dd. 03/11/2010, p. 15). Hierdoor blijven de tegenstrijdigheden bestaan. Er werd immers geen vaststelling gedaan betreffende het ontbreken van een datum, maar wel betreffende het geven van een andere volgorde van de gebeurtenissen. Redelijkerwijs mag van jullie verwacht worden dat jullie coherente verklaringen afleggen over de volgorde waarin de gebeurtenissen zich voordeden.

U werd geconfronteerd met de verklaringen van uw echtgenote als zouden jullie na uw ontslag uit het ziekenhuis nog drie à vier dagen thuis hebben verbleven alvorens naar Nizhny Atchaluky te gaan, als zou de explosie zich ook enkele dagen na uw ontslag uit het ziekenhuis hebben plaatsgevonden, als zouden jullie op het moment van de ontploffing samen in de keuken zijn geweest en als zou zij degene zijn die over de aanslag op Korigov en Zaitov vernam. Uw repliek was dat alles was zoals u het vertelde (zie CGVS Esmurziyev dd. 03/11/2010, p. 5), waardoor de tegenstrijdigheden niet opgeheven worden.

Bovenstaande vaststellingen zijn zwaarwichtig te noemen, gezien ze de kern van uw asielrelaas uitmaken. Aldus wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2 b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zeker appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2c) van de Vreemdelingenwet.

Gezien bovenstaande vaststellingen dient te worden gesteld dat u er niet in slaagt aannemelijk te maken dat er wat u betreft sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat betreft de door u voorgelegde documenten, deze zijn niet van die aard dat ze afbreuk kunnen doen aan bovenstaande vaststellingen. Uw eigen militair boekje, het militair boekje van uw vrouw, uw huwelijksakte in een Russische en Ingoesjetische versie, de geboorteakte van uw zoon in een Russische en Ingoesjetische versie, een bewijs van legalisatie van de kopie van uw militair boekje, een kopie van uw werknemersbadge, uw diploma hoger onderwijs, uw bewijs van het studiecentrum van

de MVD, 4 certificaten van studieresultaten van uw vrouw, het diploma hoger onderwijs van uw vrouw behaald aan de universiteit van Sint-Petersburg en uw diploma hoger onderwijs behaald aan een bouwcollege bevatten gegevens die betrekking hebben op uw identiteit, gezinssamenstelling en scholingsgraad. Zij zijn dus niet in staat om bovenstaande vaststellingen te weerleggen. Uw medisch attest vermeldt dat u op 30/09/2009 met verwondingen aan in het ziekenhuis te Malgobek werd opgenomen met een gesloten secheldetrauma en hematomes aan gezicht en lichaam en zwellingen aan uw gewrichten. Het attest vermeldt echter niet de omstandigheden waarin u uw verwondingen heeft opgelopen. Uw convocatie maakt melding van het feit dat u op 22 oktober 2009 voor een ondervraging in de hoedanigheid als getuige werd opgeroepen. Het document vermeldt echter niet de reden waarom u werd opgeroepen als getuige, alsook de naam van de persoon die de oproepingsbrief aan u overhandigd heeft."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij wenst de volgende aanvullingen te maken ter verduidelijking van haar specifieke toestand: "- Verzoekende partij bewijst haar staatsburgerschap, haar etnische origine en haar recent verblijf in Ingoesjetië tot haar vlucht uit Ingoesjetië elementen die evenmin door het CGVS worden betwist;

- Verzoekende partij had in haar oorsprongsland geen economische problemen de echtgenoot had een goede job in St Petersburg en keerde regelmatig naar Ingoesjetië, de echtgenote was als geneesheer, specialist gynaecologie was in 2003 afgestudeerd en werkte in het ziekenhuis van Malgobek als gynaecoloog-echografie, het koppel was reeds eigenaar van twee appartementen en was van plan een huis te kopen : de vlucht naar België betekent een economische en intellectuele ramp, vermits de echtgenote bijna haar volledige cursus geneeskunde zou moeten herbeginnen om een equivalentie te bekomen van haar diploma;

- Verzoekende partij was bovendien hoogzwanger op het ogenblik van de vlucht : het kind Inessa werd geboren te Antwerpen op 03.10.2009 daar waar de asielaanvraag van 23.11.2009 dateert

- Al deze niet te betwisten elementen wijzen reeds naar een vlucht die noodzaakt werd door een dringende reden;

- Verzoekende partij heeft ondanks een sedert jaren al slechter wordende veiligheidstoestand, Ingoesjetië nooit verlaten tot de aangehaalde feiten;

- Het koppel was nooit van plan geweest het land te verlaten, wel integendeel was het van plan een huis te kopen;

- Ook deze gegevens maken deel uit van het administratief dossier en dienen in overweging te worden genomen.

- Verzoekende partij bemerkt dat het feitenrelaas dat overgenomen wordt door het CGVS overeenstemt met het feitenrelaas dat door de echtgenoot afgelegd werd, relaas dat logisch en coherent werd afgelegd en dat uiteraard de enige was die redelijk kon worden weerhouden

- Verzoekende partij laat tevens opmerken dat het relaas dat afgelegd werd door de echtgenote zich karakteriseert door de incoherentie, zelfs mbt vrij eenvoudige vragen: de vrouw is verward, is duidelijk niet in staat een chronologie weer te geven;

- Verzoekende partij KOSTOYEVA is ernstig getraumatiseerd geweest door de beleven feiten : zij was op het ogenblik van de feiten zwanger, was reeds moeder van een kind van twee jaar en hoewel zij dagelijks met gewelddaden geconfronteerd was of met de gevolgen ervan op het Ziekenhuis, was dit de eerste maal dat haar gezin met gewelddaden was geconfronteerd; De vlucht naar een onbekend land, de scheiding met haar gezin, het ineensstorten van haar loopbaan en de spanning mbt tot de gevolgen van een mogelijke negatieve beslissing na interview hebben haar nog meer gedestabiliseerd;"

2.2. In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling en van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 2 par. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motiveringsplicht van administratieve akten, van artikel 3 van het Europese Conventie voor de rechten van de Mens en van de zorgvuldigheidsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en machtsoverschrijding.

2.2.1. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS nr. 100.628, 7 november 2001; RvS nr. 159.298, 30 mei 2006; RvS nr. 166.608, 12 januari 2007; RvS nr. 167.848, 15 februari 2007; RvS nr. 172.777, 26 juni 2007). Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.2.2. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De Raad wijst er verder op dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552).

2.2.3. Artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling heeft geen directe werking. Artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet verwijst echter uitdrukkelijk naar dit artikel en neemt het op in de Belgische rechtsorde. In het kader van de toetsing van dit artikel en de materiële motiveringsplicht wordt ook Artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling getoetst.

2.2.4. De verzoekende partij klaagt machtsoverschrijding aan door de commissaris-generaal, maar bepaalt dit niet nader. Dit onderdeel van het middel wordt bij gebrek aan duidelijkheid verworpen.

2.2.5. De verzoekende partij verwijst naar de in de bestreden beslissing vermelde noodzaak van een individuele beoordeling van het asielverzoek rekening houdend met de moeilijke situatie in Ingoesjetji zoals beschreven in de bestreden beslissing en stelt:

*“- In casu vreest verzoekende partij vermoord te worden en het doelwit te zijn van de “personen” die de echtgenote gedwongen diende te verzorgen en die het koppel bij de politie heeft aangegeven; of deze personen deel maakten van de rebellen of tot bendes behoorden is aan verzoekende partij onbekend;
- In de mate dat de politieofficier ZAITOV die rechtstreeks bij de zaak betrokken was zelf gedood werd op 22.10.09 in een aanslag waarbij zijn chef ISA KORIGOV en zijn echtgenote gewonden werden, is verzoekende partij van oordeel dat de politie in Ingoesjetji niet meer in staat is om hun veiligheid te waarborgen;
- Het is niet uit te sluiten dat rebellen of bendes geïnformeerd worden door leden van de politie, hetgeen hun vrees nog bevordert.”*

2.2.5. De verzoekende partij betwist het besluit van ongeloofwaardigheid van het relaas door de commissaris-generaal afgeleid uit tegenstrijdigheden tussen het relaas van man en vrouw en stelt de aangehaalde feiten als volgt voor:

*“• Op 28.09.2009 werd de vrouw ontvoerd om onder bedreiging mensen met schotwonden te gaan verzorgen;
• Op 29.09.2009 ging het koppel de feiten aangeven bij de politie, met name bij de heer ZAITOV
• Op 20.09.2009 werd de echtgenoot afgeranseld en gewonden, werd hij in het ziekenhuis te Malgobek waar zijn vrouw werkte opgenomen en verzorgd, werd zijn verklaring ter plaatse opgenomen door de heer ZAITOV en werd het gezin door Zaitov zelf naar het dorp Nizbny Atchaluky gevoerd;
• Op 20.10.09 bracht ZAITOV een convocatie gericht naar de echtgenoot om zich aan te bieden bij de Politie in Malgobek op 22.10.09. Er werd hen gezegd dat hij ging geconfronteerd worden, hetgeen logisch inhoudt dat mensen opgepakt waren geweest;
• Op 22.10.09 begaf de echtgenoot zich naar de politie om de oproeping te beantwoorden. De echtgenoot bleef thuis in Malgobek met het kind;
• De confrontatie die hij verwachtte kon echter niet doorgaan, omwille van een aanslag die gepleegd was de dag zelf I.K. (...) en waarbij ZAITOV om het leven was gekomen en KORIGOV en zijn vrouw zwaar*

gewonden waren. De rechercheur T (...) die verzoekende partij diende te verhoren was derhalve niet op het commissariaat aanwezig, doch op de plaats van de aanslag en alleszins daarmee bezig;

- In de nacht van 22 op 23.10.2009 rond middernacht vond een explosie plaats op het appartement van verzoekende partijen, het koppel was nog niet letterlijk aan slapen maar was wel juist naar bed. Het kind sliep reeds;
- Op 23.10.09 verliet het gezin Magobek."

De verzoekende partij stelt: "Er dient te worden vastgesteld dat het relaas van man en vrouw fel contrasteert: daar waar de man een gestructureerd en heel logisch relaas maakt van de feiten, is het frappant dat de echtgenote totaal verward is en zich met heel veel moeite uit.

Het is duidelijk dat de vrouw zoals hoger vermeld totaal onder de indruk gebleven is van de feiten en die ook helemaal niet heeft kunnen verwerken.

...

- Verzoekende partij ontkent niet dat de echtgenote de volgorde van de feiten verward heeft hetgeen uit te leggen is door het feit dat verzoekende partij K. ernstig getraumatiseerd geweest is door de beleven feiten : zij was op het ogenblik van de feiten zwanger, was reeds moeder van een kind van twee jaar en hoewel zij dagelijks met gewelddaden geconfronteerd was of met de gevolgen ervan op het Ziekenhuis, was dit de eerste maal dat haar gezin met gewelddaden was geconfronteerd; De vlucht naar een onbekend land, de scheiding met haar gezin, het ineensstorten van haar loopbaan en de spanning mbt tot de gevolgen van een mogelijke negatieve beslissing na interview hebben haar nog meer gedestabiliseerd;

- Een duidelijke algemene verwarring is niet van aard om op zich het relaas te negeren en tot de ongeloofwaardigheid te kunnen en mogen concluderen;
- Des te meer daar waar het CGVS helemaal geen onderzoek geleid heeft wat betreft een punt van het relaas dat centraal staat en dat ook de determinerende reden van de vlucht is geweest, ni het gegeven dat ZAITOV de politieofficier die zich met "hun" zaak bezig hield precies vermoord werd de dag dat de echtgenoot een "confrontatie" diende mee te maken;
- De aanslag op ZAITOV EN KORIGOV behoort tot de realiteit zoals volgende informatie dit gegeven weergeven."

2.2.6. De verwerende partij antwoordt : "Verweerder antwoordt vooreerst dat uit het administratieve dossier niet blijkt dat verzoekster moeite zou hebben om zich te uiten of dat ze verwarrende verklaringen zou hebben afgelegd. Integendeel blijkt dat verzoekster duidelijke verklaringen heeft afgelegd. Bovendien blijkt uit de gehoorverslagen aanwezig in het administratieve dossier dat er door verzoekster geen specifieke opmerkingen werden gemaakt in verband met psychologische problemen of een trauma waardoor ze moeilijkheden zou hebben om zich bepaalde feiten te herinneren of dat ze zich bij het door haar aangehaalde verloop van de gebeurtenissen wel eens zou kunnen vergissen. Bij de vraag of verzoekster nog iets aan haar asielrelaas had toe te voegen, maakte verzoekster geenszins melding een verwarde psychologische toestand waarin ze zou verkeren. Verzoekster legt evenmin een medisch attest neer waaruit specifiek zou blijken dat ze aan geheugenstoornissen zou lijden (RvV, nr. 3.554 van 12 november 2007; RvV, nr. 3.265 van 29 oktober 2007).

Bovendien is het zo dat elke asielzoeker in zekere mate onder psychische druk staat. De aangehaalde gebeurtenissen zijn evenwel dermate ingrijpend en fundamenteel dat verzoekster, ondanks een traumatische ervaring, bij machte moet zijn een coherent en correct verhaal te vertellen (RvS, nr. 150.619 van 25 oktober 2005)."

2.2.7. Na lezing van het gehoorverslag van verzoekster van 3 november 2010 stelt de Raad vast dat verzoekster inderdaad verward was tijdens dit gehoor. Zij stelt dat haar man twee keer geslagen werd op 30 september en 30 oktober 2009 (p. 6). Nader ondervraagd over deze tweede gebeurtenis stelt verzoekster (p. 7): « Ik weet niet wanneer precies. Ik ben daar toch niet geweest. Ik weet niet wat daar gebeurd is. » Op de vraag of er een of twee incidenten waren antwoordt verzoekster dat zij maar één medisch bewijs hebben. Op de vraag wat er gebeurd is antwoordt ze dat zij geen datum weet van de tweede slagpartij en aangezien zij geen idee had waar verzoeker gebracht werd. Op p. 11 voegt verzoekster de symptomen van haar echtgenoot hersenschudding en hematoma van de nieren samen waar zij op p. 6 spreekt van twee incidenten waar deze symptomen gescheiden worden. Verzoekster stelt dat zij zich in de keuken bevond bij de ontploffing in het appartement (p. 15). Zij stelt dat zij de data niet kon onthouden : « Het was oktober, maar de datum herinner ik mij niet meer. Ik zeg het alleen maar ongeveer. Alle problemen zijn begonnen op het einde van september en duurden tot midden november. Alles gebeurde in oktober, maar de data kon ik niet onthouden. » Verzoekster besluit dat zij eerst de mensen vreesden die zij hielp en nu zelf niet meer weet voor wie zij bang is en dat iedereen met elkaar verbonden is.

Uit het verhoor blijkt dat de interviewer herhaaldelijk aandringt naar precieze data, maar dat verzoekster op dit punt verward was en stelde dat zij geen precieze data kon geven. Terecht wijst de bestreden beslissing er op dat door de echtgenoten een andere volgorde aan de gebeurtenissen gegeven werd.

2.2.8. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De asielprocedure maakt gebruik van het autobiografisch geheugen van de betrokkene, meer bepaald de herinnering van gebeurtenissen uit de eigen persoonlijke geschiedenis. Met betrekking tot normale gebeurtenissen is het relatief gemakkelijk een coherent en gestructureerd relaas te geven van wat meegemaakt werd in het verleden. Uit wetenschappelijk onderzoek blijkt echter dat dit niet noodzakelijk het geval is voor traumatische ervaringen, namelijk ervaringen die een bedreiging betekenen van het eigen leven of fysieke integriteit of deze van een naaste persoon. De aard van herinnering van dergelijke traumatische ervaringen verschilt van die van gewone ervaringen. Dit onderscheid is betekenisvol voor de beoordeling van het gebrek aan coherentie van asielrelaas. Er wordt in de wetenschappelijke literatuur een onderscheid gemaakt tussen centrale elementen die betrekking hebben op kernelementen van het relaas en perifere details. Bij een dergelijk asielrelaas verschilt de weergave van perifere details meer dan details met betrekking tot kernelementen. Voor veel van de geïnterviewde uit het onderzoek was de datum en de dag van de week geen centraal element (J. Herlihy, *Evidentiary assessment and psychological difficulties, in Proof, Evidentiary Assessment and Credibility*, in *Asylum Procedures*, Ed. G. Noll, 2005, The Raoul Wallenberg Institute Human Rights Library, 16, p. 123 – 137). Het is dan ook belangrijk voldoende aandacht te besteden aan het volledige asielrelaas en een onderscheid te maken tussen kernelementen en perifere elementen van dit relaas (R. Byrne, *Assessing Testimonial Evidence in Asylum Proceedings: Guiding Standards from the International Criminal Tribunals*, *International Journal of Refugee Law*, Vol. 19, Issue 4, pp. 609-638, 2008).

2.2.9. De Raad stelt vast dat het asielrelaas van verzoekster en haar echtgenoot coherent is met betrekking tot de kernelementen van het relaas, meer bepaald de ontvoering voor verzorging van vermoedelijke strijders, de mishandeling van haar echtgenoot, de aanslag op hun appartement en de aanslag op de politieagenten die hun klacht onderzochten. Deze laatste feiten worden daarenboven met objectieve informatiebronnen gestaafd. De incoherenties met de verklaringen van haar echtgenoot hebben voornamelijk betrekking op perifere details zoals het tijdstip en de volgorde van de gebeurtenissen. Deze incoherentie kan in het geval van verzoekster verklaard door de in het verzoekschrift vermelde traumatische ervaringen onder meer rekening houdend met de actuele situatie in de deelrepubliek Ingoesjetië zoals beschreven in de bestreden beslissing en die “*heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk.*”

De Raad wijst er op dat geneeskundige getuigschriften met betrekking tot de psychische toestand van de asielzoeker een bewijsmiddel kunnen zijn in dit verband, maar niet onontbeerlijk zijn. Tijdens het gehoor heeft verzoekster inderdaad op het ogenblik dat haar gevraagd werd of zij iets wou toevoegen niet uitdrukkelijk verklaard dat zij psychologisch verward zou zijn. Dit is geen contra-indicatie daar voor een persoon die verward is door psychische moeilijkheden dergelijk assertief gedrag moeilijk is.

De Raad stelt vast dat het asielrelaas van de verzoekende partij in zijn geheel genomen voldoende coherent is. Het is ook in overeenstemming met de algemene situatie in Tsjetsjenië, zoals beschreven in stuk 24 van het administratief dossier en aangevuld met de door de verzoekende partij neergelegde stukken. Derhalve is dit relaas bewijskrachtig. De verzoekende partij heeft ook een aantal documenten neergelegd met betrekking tot hun identiteit en een geneeskundig getuigschrift en convocatie voor ondervraging die een begin van bewijs zijn van de aangehaalde feiten.

2.2.10. De aangehaalde feiten, meer bepaald de ontvoering van verzoekster, de ontvoering en mishandeling van verzoeker en de bedreiging hen te vermoorden door Tsjetsjeense strijders, zijn van ernstige aard zodat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, meer bepaald het recht op leven en fysieke integriteit in de zin van artikel 48/3, §2, a van de Vreemdelingenwet of kunnen beschouwd worden als ernstige schade, meer bepaald een onmenselijke of een vernederende behandeling in de zin van artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet.

Deze feiten gaan uit van niet-overheidsactoren zoals bepaald in artikel 48/5, b van de Vreemdelingenwet.

Rekening houdend met de aanslag op de onderzoekers die hun klacht onderzocht en de slechte veiligheidssituatie in Tsjetsjenië zoals beschreven in stuk 24 van het administratief dossier en aangevuld met de door de verzoekende partij neergelegde stukken is het aannemelijk dat verzoekers geen bescherming kunnen krijgen van de Staat of partijen of organisaties, zoals bepaald in artikel 48/5, §2, van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij wijst niet aan welke grond voor vervolging zoals bepaald in artikel 1, A. (2) van de Vluchtelingenconventie en zoals nader bepaald in artikel 48/3, §4 van de Vreemdelingenwet toepasselijk is op de situatie van verzoekers. De Raad stelt vast dat uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat het geweld is van diverse actoren die de Ingoesjetische nationaliteit hebben. Dat niet blijkt dat de vervolging gegrond zou zijn op het ras, de nationaliteit, de godsdienst, het deel uitmaken van een specifieke sociale groep of de politieke overtuiging van verzoekers.

Derhalve toont de verzoekende partij niet aan dat zij een gegronde vrees voor vervolging hebben in de zin van artikel 1, A. (2) van de Vluchtelingenconventie, zoals bepaald in artikel 48/3, §1 van de Vreemdelingenwet en kan de hoedanigheid van vluchteling niet erkend worden.

De verzoekende partij toont echter aan dat zij in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig maart tweeduizend en elf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. S. QUINTENS

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. QUINTENS

G. de MOFFARTS